

0.1 Sygn. akt VIII AKa 8/23

1 WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2 Dnia 21 grudnia 2023 r.

4 Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

4.0.0.1 Przewodniczący: SSA – Przemysław Filipkowski (spr.)

4.0.1 Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

4.0.2 SO (del.) – Michał Bukiewicz

4.0.3 Protokolant: – st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Marka Marciniaka

po rozpoznaniu w dniu 21 grudnia 2023 r. sprawy

1) M. G. urodz. (...) we F., syna S. i E.,

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii /x 2/,

2) D. K. (1) urodz. (...) w C., syna A. i T.,

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

3) A. N. (1) urodz. (...) w (...), syna W. i T.,

oskarżonego z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii /x 2/,

4) M. R. (1) urodz. (...) w W., syna M. i J.,

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k., z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, z art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii,

5) K. S. (1) urodz. (...) w P., syna J. i G.,

oskarżonego z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.,

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców wszystkich oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 10 lutego 2021 r. sygn. akt XVIII K 128/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

a/ w stosunku do oskarżonego M. G. w punktach 4 i 5 sentencji za podstawę prawną wymierzonych kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przyjmuje art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

b/ w stosunku do oskarżonego D. K. (1) odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 4 i przypisanego w punkcie 7 przyjmuje, że oskarżony działał od czerwca do września 2016 r., eliminuje przyjęcie i przewiezienie do Polski w okresie od 1 do 21 kwietnia 2016 r. 5000 tabletek ekstazy i 1 kilograma (...), a nadto na mocy art. 4 § 1 k.k. przyjmuje kwalifikację prawną czynu oraz podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz nawiązki w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r., jak też obniża karę pozbawienia wolności do 5 (pięciu) lat;

c/ w stosunku do oskarżonego A. N. (1):

- odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 6 i przypisanego w punkcie 10 przyjmuje, że oskarżony działał w dniach 14-18 października 2016 r., a ilość haszyszu wynosiła 81 gram;

- w punktach 11 i 12 sentencji za podstawę prawną wymierzonych kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przyjmuje art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

d/ w stosunku do oskarżonego M. R. (1):

- uchyla rozstrzygnięcia z punktów 16 i 17 sentencji o wymierzeniu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny,

- odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 7 i przypisanego w punkcie 13 przyjmuje na mocy art. 4 § 1 k.k. kwalifikację prawną oraz podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz nawiązki w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r.,

- uniewinnia oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 9 i przypisanego w punkcie 15,

- na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone kary jednostkowe oraz wymierza M. R. (1) kary łączne 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i 250 (dwustu pięćdziesięciu) stawek dziennych grzywny po 100 (sto) złotych każda;

e/ w stosunku do oskarżonego K. S. (1):

- uchyla rozstrzygnięcie z punktu 21 sentencji o wymierzeniu kary łącznej pozbawienia wolności,

- odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 10 i przypisanego w punkcie 19 z opisu czynu eliminuje sformułowanie „czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu”, z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 65 § 1 k.k. oraz w art. 12 k.k. eliminuje § 1, a z podstawy prawnej wymierzonych kar eliminuje art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 2 k.k., jak też przyjmuje na mocy art. 4 § 1 k.k. kwalifikację prawną oraz podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 7.06.2010 r.,

- odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 11 i przypisanego w punkcie 20 przyjmuje na mocy art. 4 § 1 k.k. kwalifikację prawną oraz podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz nawiązki w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r., jak też obniża karę pozbawienia wolności do 5 (pięciu) lat,

- na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.06.2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy orzeczone kary jednostkowe oraz wymierza K. S. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności;

- w punkcie 22 za podstawę prawną wymierzonej kary łącznej grzywny przyjmuje art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.06.2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

II. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonych M. G., D. K. (1), A. N. (1), M. R. (1) i K. S. (1);

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. i adw. A. B. kwoty po 1440 (jeden tysiąc czterysta czterdzieści) zł każda, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. kosztami postępowania w części uniewinniającej obciąża Skarb Państwa;

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: od M. G. kwotę 4400 (cztery tysiące czterysta) zł, od D. K. (1) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, od A. N. (1) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł, od M. R. (1) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł i od K. S. (1) kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem opłat oraz przypadające na nich wydatki Skarbu Państwa w części skazującej za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 8/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XVIII K 128/18 z dnia 10.02.2021 r.

0.11.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
x obrońcy oskarżonych
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.12.1. Ustalenie faktów

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie dotyczy		
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1/	M. G. (1)	Niepopelnienie zarzucanych przestępstw Czyny z pkt 1, 2 i 3 wyroku	Wyrok SO w Warszawie sygn. XII K 30/21 z uzasadnieniem	k. 2177-2185 t. XX	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
	Nie dotyczy	

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)

Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu
1/	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XII K 30/21 z uzasadnieniem	Nieprawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie sygn. XII K 30/21 z uzasadnieniem nie dowodzi, że oskarżony M. G. (1) nie popełnił zarzucanych mu przestępstw, co odnosi się także do pozostałych oskarżonych w rozpoznawanej przez Sąd Apelacyjny sprawie. Zauważyć trzeba, że w/w wyrok dotyczy innej osoby i innych czynów niż oskarżeni, a zatem wyrażona w nim częściowo negatywna ocena depozycji S. J. (1) nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Oczywiście jest przecież, że stosownie do zasady samodzielności jurysdykcyjnej zawartej w art. 8 kpk każdy sąd karny samodzielnie rozstrzyga zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie jest związany rozstrzygnięciem innego sądu, za wyjątkiem prawomocnych rozstrzygnięć sądu kształtujących prawo lub stosunek prawny. Tak więc niezależnie od w/w orzeczenia, którego prawidłowość zostanie zbadana w odrębnym trybie w związku z apelacją wniesioną przez prokuratora, należało poddać analizie zarzuty zamieszczone w apelacjach obrońców oskarżonych. Przy czym depozycje świadka pomawiającego innych sprawców podlegają odrębnej ocenie w odniesieniu do poszczególnych czynów zabronionych, a nie ogólnie co do całości wszystkich pomówień.

<p style="text-align: center;">STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>	
--	--

Lp.	Zarzut	
1/	<p>I/ Obrońcy M. G. obraży przepisów prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a to:</p> <ul style="list-style-type: none"> - art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia na niezgodnych z prawdą ustaleniach faktycznych i przypisanie odpowiedzialności karnej osobie niewinnej, - art. 4 kpk polegającej na nieuwzględnieniu wszystkich okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, - art. 5 § 2 kpk poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, - art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na uznaniu, iż wyjaśnienia M. G. nie posiadają waloru wiarygodności przy jednoczesnym daniu wiary zeznaniom i wyjaśnieniom świadka S. J. (1), pomimo istotnych wątpliwości w tej mierze, - art. 167 kpk i art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez pominięcie zeznań świadków S. K. (1) oraz pozostałych uczestników wyjazdów do Hiszpanii i zaniechanie ustalenia konkretnych zachowań oskarżonego G. podczas tych wyjazdów, przy braku ustalenia, na czym miałyby polegać sprawstwo pierwszego z przypisanych czynów. <p>II/ Obrońcy D. K. (1) obraży przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku, tj. art. 4 kpk, art. 5 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez:</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadne co do D. K., M. R.</p> <p>x niezasadne co do M. G., A. N. i K. S.</p>

1/ dokonanie oceny materiału dowodowego w sposób niepełny, wybiórczy i dowolny, a nie swobodny, pomijający okoliczności przemawiające na korzyść oskarżonego, jak również analizę sprawy dokonaną wbrew całokształtowi materiału dowodowego i w sposób tendencyjny, sprowadzającą się do uznania, że D. K. brał udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu środków odurzających i substancji psychotropowych, podczas gdy całokształt okoliczności nie pozwala na przypisanie mu zarzucanego przestępstwa,

2/ uznanie świadka S. J. (1) za wiarygodne i rzeczowe źródło dowodowe, podczas gdy w jego zeznaniach występują rozbieżności i nieścisłości niepozwalające na dokonywanie konkretnych ustaleń oraz w sytuacji, gdy okoliczności przedstawiane przez świadka pozostają w oczywistej sprzeczności z obiektywnymi i niepolegającymi interpretacji faktami płynącymi m.in. z dowodów z dokumentów złożonych przez obronę,

prowadzące do naruszenia art. 55 ust. 1 i 3 ustawy z 29.07.2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk i art. 65 § 1 kk poprzez skazanie oskarżonego.

III/ Obrońcy A. N. (1) obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku tj.:

1/ art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk poprzez przyznanie pełnej wiarygodności zeznaniom świadka S. J. (1), podczas gdy zeznania były sprzeczne, niejasne i nielogiczne, a odmówienie wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego A. N.,

podczas gdy wyjaśnienia były spójne, logiczne i konsekwentne,

2/ art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk i art. 410 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na oparciu skazania oskarżonego na zeznaniach świadka S. J. (1), podczas gdy materiał dowodowy wyklucza sprawstwo i winę oskarżonego, a świadek jest niewiarygodny, ma interes w obciążaniu oskarżonego z uwagi na zapadły w jego sprawie wyrok,

3/ art. 7 kpk w zw. z art. 92 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 424 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, polegającą na uznaniu za niewiarygodne wyjaśnień A. K. co do charakteru „udziału” A. N. w podróży do Hiszpanii.

IV/ Obrońcy M. R. (1) pkt 1A-C obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj. :

A/ art. 7 kpk poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania i wskazaniem doświadczenia życiowego, w zakresie : 1. przyznania pełnej wiarygodności zeznaniom świadka S. J. (1), podczas gdy w zeznaniach zachodzą sprzeczności i niespójności, a część zeznań opiera się na domysłach i wnioskach; 2. odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom M. R.; 3. odmówienia wiarygodności zeznaniom świadków D. O., J. G. (1), M. B., M. S. (1) /tj. S. – uwaga SA/ i A. K.; 4. pominięcia nieprzyznawania się M. R. i udowodnionego faktu przebywania oskarżonego w hotelu podczas

nabycia środków odurzających w Holandii; 5. uznania, że sam fakt przebywania oskarżonego z J. G. (1) świadczy, że są współnikami; 6. nieposiadania przez M. R. prawa jazdy i prowadzenia samochodu a także nałożonego zakazu opuszczania kraju;

B/ art. 7 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającej na bezkrytycznej i dowolnej oceny zeznań świadka S. J. (1) poprzez wybiórczą analizę i pominięcie części składanej na etapie postępowania sądowego, z której wynika, że M. R. nie dokonywał czynności produkcyjnych dla wytworzenia środka odurzającego;

C/ art. 424 kpk w zw. z art. 410 kpk polegającej na niedopełnieniu obowiązku wydania orzeczenia w oparciu po całokształt materiału dowodowego, a nadto zamieszczenia w uzasadnieniu koniecznych elementów, a przede wszystkim wskazania, w oparciu o jakie dowody Sąd poczynił konkretne ustalenia faktyczne, wnikliwej oceny dowodów, a także brak przedstawienia motywów, jakimi kierował się Sąd wymierzając karę;

V/ *Obrońcy K. S. (1) pkt 1a-e* obraży przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk art. 366 § 1 kpk, art. 424 § 1 i 2 kpk, polegającej na :

a/ uznaniu za wiarygodne zeznań świadka S. J. (1), albowiem ich treść i charakter, ewidentna sprzeczność z pozostałym materiałem dowodowym w postaci wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków świadczy o ich niewiarygodności, co potwierdza dążenie świadka do uzyskania

	<p>statusu art. 60 § 3 kk, złagodzenia odpowiedzialności karnej i chęć wywarcia zemsty na K. S.,</p> <p>b/ przyjęciu, iż zachowanie K. S. miałyby stanowić uczynienie sobie stałego źródła dochodu, w sytuacji gdy oskarżony za pomocnictwo otrzymał zapłatę w wysokości od 100 do 300 euro, a więc niewielkie i sporadyczne kwoty w krótkim czasie,</p> <p>c/ zawyżeniu zarówno ilości, jak i wartości środków odurzających, w obrocie którymi miał rzekomo pomagać oskarżony - w oparciu o zeznania S. J.,</p> <p>d/ wadliwym sporządzeniu uzasadnienia wyroku wbrew standardom statuowanym przez art. 366 § 1 kpk i art. 424 § 1 kpk, wyrażającym się w niewyjaśnieniu okoliczności sprawy, braku logicznego i przekonującego stanowiska Sądu w przedmiocie zeznań S. J.,</p> <p>e/ odmowie wiarygodności zeznań świadków A. K., A. U. (1), D. O., J. G. (1), M. B..</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Apelacje obrońców oskarżonych kwestionują depozycje świadka S. J. (1) i są w znacznej mierze zbieżne, a więc celowe jest ich łączne rozpoznanie.</p> <p>b/ Podzielić należy konsekwentne poglądy orzecznictwa, że przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone</p>		

ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11.04.2018 r. sygn. IV KK 104/18, lex nr 2498022/.

c/ W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy generalnie poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie sprawstwa i winy oskarżonych M. G., D. K. (1), A. N. (1), M. R. (1) i K. S. (1) – za wyjątkiem 1 przemytu z udziałem D. K., produkcji amfetaminy przez M. R. i nieuzyskiwania dochodu przez K. S. przy zakupie narkotyków, o czym niżej - oraz dokonał jej na podstawie właściwej oceny, mając na uwadze treść art. 7 kpk, a ocena ta wymagała jedynie pewnej korekty i uzupełnienia. Oparł się na całości przedstawionego mu materiału dowodowego oraz wobec tego odnośnie poczynionych ustaleń – poza wskazanymi wyjątkami - nie naruszył art. 410 kpk, ponieważ uchybienie normie zawartej w przepisie art. 410 k.p.k. może nastąpić jedynie w wypadku nieuwzględnienia przy wyrokowaniu całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a nie poprzez nieuwzględnienie czegoś, co potencjalnie dopiero mogłoby zostać na tej rozprawie ujawnione /tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26.03.2014 r. sygn. III KK 396/13, lex nr 1451526/. Dotyczy to zaś tylko istotnych kwestii. Przy tym art. 92 kpk zawiera ogólną normę

w porównaniu do art. 410 kpk, dotyczącego podstawy faktycznej wyroku, a więc jego naruszenie należy tak samo ocenić.

d/ Ponadto przepisy art. 2 § 1 pkt 1 i § 2 kpk dotyczą ogólnych celów postępowania karnego tzn. pociągnięcia sprawcy do odpowiedzialności karnej i uchronienia osoby niewinnej od tej odpowiedzialności, jak też oparcia rozstrzygnięcia na prawdziwych ustaleniach faktycznych. Natomiast art. 4 kpk ustanawia ogólną dyrektywę nakazującą badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego – a więc przepisy te nie mogą samodzielnie stanowić podstawy zarzutu apelacyjnego i należy je powiązać z naruszeniem konkretnych regulacji czy uprawnień. Zatem ich naruszenie wymaga wykazania obrazy szczegółowych unormowań. Art. 6 kpk dotyczy zaś prawa oskarżonego do obrony, które zostało zagwarantowane w tej sprawie.

e/ Chybione są zarzuty obrońców M. G. i K. S. dotyczące naruszenia art. 5 § 2 kpk, gdyż Sąd I instancji nie miał nieusuwalnych, obiektywnych wątpliwości co do zachowania tych oskarżonych czy innych uczestników zarzucanych w/w zdarzeń, a dopiero istnienie takich wątpliwości warunkuje zastosowanie tego przepisu. Zarzut obrzy tego przepisu może być uznany za skuteczny tylko wówczas, gdy zostanie wykazane, że orzekający sąd rzeczywiście miał wątpliwości o takim charakterze i nie rozstrzygnął ich na korzyść oskarżonego. Dla zasadności tego zarzutu nie wystarczy zaprezentowanie przez

stronę własnych wątpliwości co do stanu dowodów /tak np. postanowienie Sądu Najwyższego sygn. V KK 68/2018 z 04.04.2018 r. lex nr 2488989/. Przy tym nieprawidłowe jest równoczesne stawianie zarzutu naruszenia art. 5 § 2 kpk i art. 7 kpk, ponieważ o niedających się usunąć wątpliwościach można mówić dopiero po przeprowadzeniu prawidłowej i wszechstronnej oceny dowodów.

f/ Niespełnienie wymogów z art. 424 kpk nie może stanowić samodzielnej podstawy zmiany lub uchylenia wyroku, skoro jest to uchybienie o charakterze procesowym /art. 438 pkt 2 k.p.k./, a więc wymaga wykazania możliwego wpływu na treść orzeczenia. Takiego wpływu obrońcy A. N., M. R. i K. S. nie wykazali. Kwestię tę przesądza nadto art. 455a kpk, który wyklucza uchylenie wyroku z powodu niespełnienia przez uzasadnienie wymagań z art. 424 kpk. Jednocześnie art. 366 § 1 kpk nie dotyczy sporządzenia uzasadnienia wyroku, a więc nie mógł zostać naruszony w ten sposób /chybione zarzuty z pkt 3 obrońcy A. N., pkt 1C obrońcy M. R., pkt 1d obrońcy K. S./.

g/ Nie doszło zatem do obrazy art. 2 kpk, art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 6 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk ani art. 424 § 1 kpk czy innych, która uniemożliwiłaby instancyjną kontrolę prawidłowości wyroku bądź nakazywała jego zmianę co do sprawstwa i winy oskarżonych – za wyjątkiem 1 przemytu z udziałem D. K. (1), produkcji amfetaminy przez M. R. i niezyskiwania dochodu przez K. S. przy zakupie narkotyków. Zatem wnioski obrońców o zmianę wyroku

i uniewinnienie oskarżonych – poza w/w zakresem - są w oczywisty sposób bezzasadne.

h/ Skarżący nie podważyli skutecznie dokonanej przez Sąd I Instancji oceny materiału dowodowego – poza wskazanymi wyjątkami. W pozostałym zakresie słusznie uznano za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonych, którzy negowali swoją winę. Wyjaśnienia te należy uznać za nielogiczne i sprzeczne z innymi dowodami. obrońcy nie wykazali, aby doszło do niewłaściwej analizy czy pominięcia istotnych okoliczności.

i/ Odnośnie M. G.: Inny niż ustalony przestępczy powód wyjazdu M. G. do Hiszpanii co do czynu 1 jest nielogiczny i nieprzekonujący oraz sprzeczny z całokształtem sytuacji. Nie mają znaczenia jego konkretne, indywidualne zachowania co do przemytu narkotyków, skoro chodzi tu o działanie wspólnie i w porozumieniu z S. J. i S. K., których postępowanie oskarżony w pełni aprobował i dopełniał a z S. K. samochodem osobowym udał się do Hiszpanii po narkotyki oraz przyjechał z nimi z tego kraju do Polski. Skarżący obrońca nie wykazał, aby błędnie przyjęto rolę i świadomość w/w oskarżonego co do udziału w przemyśle marihuany, które wprost wynikają z deponycji S. J.. W doktrynie i judykaturze utrwalony jest pogląd, że współsprawstwo sprowadza się do przypisania każdemu ze współdziałających całości popełnionego wspólnie przez 2 lub więcej osób czynu zabronionego, kiedy ich zachowania dopełniają się lub stanowią istotny element dla wykonania przestępstwa, przy czym sprawcy mają świadomość i wolę wspólnego

działania. Przewstępne porozumienie moze być zawarte najpóźniej w momencie realizacji danego czynu z uwagi np. na dynamiczny charakter zajścia i moze mieć charakter konkludentny tj. dorozumiany / porównaj np. Kodeks Karny Część Ogólna Komentarz, W. 2016 W. K., pod red. W. W. i A. Z., P. K. tezy nr 28-54, 69-97 do art. 18 kk; Kodeks Karny Komentarz, ABC 2005, A. M. tezy nr 3-11 do art. 18 kk; wyrok SN z 15.02.2005 r. III KK 165/04, OSNwSK 2005 poz. 354; postanowienie SN z 18.06.2020 r. II KK 289/19, Lex nr 3276353/. Skarżący nie podważył skutecznie ustaleń, że odnośnie czynu z pkt 1 sprawcy działali w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wspólnie i w porozumieniu, a dodatkowo w oczywistym celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Jednocześnie nie doszło do obrazy art. 167 kpk i art. 413 § 2 pkt 1 kpk w postaci pominięcia zeznań S. K. (1) oraz pozostałych uczestników wyjazdów do Hiszpanii i zaniechania ustalenia konkretnych zachowań oskarżonego G. podczas wyjazdów, przy braku ustalenia, na czym miałyby polegać sprawstwo pierwszego z przypisanych czynów / chybiony alternatywny zarzut obrońcy M. G./ - nie zdołano przecież przesłuchać S. K., który po zwolnieniu z aresztu w Holandii ukrył się w nieznanym miejscu, a nie ustalono zbywców narkotyków, jak też obrona nie wnosila o przesłuchanie innych osób. Natomiast wyrok w punktach 1-3 sentencji zawiera dokładne określenie przypisanych czynów i konieczne elementy świadczące o popełnieniu przestępstw. Nie budzi wątpliwości, że sformułowania zawarte w opisach czynów wystarczająco odpowiadają treści

poszczególnych znamion czynów zabronionych.

j/ Odnośnie D. K.: Sąd Okręgowy zasadnie podał odnośnie wyjaśnień D. K., że wielkość narkotyków i ich zapach nie wykluczały popełnienia przestępstwa, skoro narkotyki mieściły się w pojeździe ciężarowym i były pakowane hermetycznie. Nie ma znaczenia zaprzeczanie przez oskarżonego, aby jechał przez E., gdyż S. J. (1) nie mówił o jeździe przez to miasto, a tylko w jego nieokreślonej okolicy, co może oznaczać odległość np. kilkudziesięciu kilometrów czy większą – natomiast w okolicy E. przebiega autostrada prowadząca w kierunku Niemiec i dalej Polski, a zatem oskarżony mógł bez problemu umówić się na spotkanie w pewnej, nawet znacznej odległości od tego miasta. Nie podważają ustaleń kwestie, czy w dniach przekazania narkotyków oskarżony miał wolne lub obowiązkową przerwę w pracy – takie sytuacje w ogóle nie wykluczają odbierania i przekazywania narkotyków. Rzeczywiste trasy przejazdu oskarżonego w Holandii nie były zaś rejestrowane. Jednakże rację ma skarżący, że za niepodważone i prawdziwe uznać należy wyjaśnienia D. K. co do jego pobytu w Polsce w dniach 5-16.04.2016 r. i nie jest wystarczające stwierdzenie, że nie uniemożliwiało to popełnienia przestępstwa na początku kwietnia lub po tym okresie do 21.04.2016 r., gdyż chodzi tu o okres 8-11.04.2016 r. - o czym jeszcze niżej. Zeznania świadka R. K. /k.5895-5901/ nie ekskulpują oskarżonego, skoro nie ma on wiedzy o przedmiotowych czynach, nie prowadził ciągłego nadzoru nad pojazdem D. K. i nie zna tras przejazdu, a do tego faktycznie

możliwe jest udostępnienie innej osobie karty kierowcy.

k/ Odnośnie A. N.: Sąd I instancji jasno przedstawił, dlaczego uznał depozycje A. K. za niewiarygodne i ocena ta nie została skutecznie zakwestionowana przez obrońcę. Naiwne i nielogiczne są twierdzenia, jakoby A. N. i S. K. nie wiedzieli, jaki jest prawdziwy cel podróży do Hiszpanii i że przewożone są narkotyki. Przeczy temu chociażby zamiana samochodów czy ucieczka oskarżonego na widok policji. Przy tym A. K. jest blisko powiązany z oskarżonymi, a więc ma interes, aby ich odciążać.

l/ Odnośnie M. R.: Obciążanie wielu osób przez S. J. nie oznacza, że oskarżony nie brał udziału w procederze narkotykowym. Depozycje innych sprawców czy znajomych, mające na celu odciążenie oskarżonego, podlegają ocenie Sądu i nie nakazują uniewinnienia. Przebywanie M. R. w hotelu w Holandii w żadnej mierze nie świadczy, że nie brał udziału w przemyśle kokainy, co wykazał już Sąd Okręgowy. Za pełnym współdziałaniem oskarżonego z J. G. jednoznacznie przemawiają depozycje S. J. i przedstawione przez niego okoliczności, a nie tylko wspólne przebywanie w/w, przy czym dodatkowo należy się odwołać do uwag w/w poczynionych odnośnie działalności M. G., iż współsprawstwo sprowadza się do przypisania każdemu ze współdziałających całości popełnionego wspólnie przez 2 lub więcej osób czynu zabronionego. Brak prawa jazdy i nałożony zakaz opuszczania kraju co oczywiste nie oznacza faktycznej niemożności prowadzenia czy używania samochodu ani nie

wyklucza popełnienia przypisanych przestępstw, a tylko świadczy o negatywnych cechach oskarżonego, który lekceważył orzeczony zakaz. Fakt ostrożności oskarżonego także jest typowy dla przestępczości narkotykowej. Przy tym obrońca wysnuwa dowolne i nieuprawnione wnioski z depozycji S. J., przypisując mu pozorne sprzeczności.

l/ Odnośnie K. S.: Sąd Okręgowy przekonująco wykazał /str. 39-40 uzasadnienia wyroku/, dlaczego nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego. Jednocześnie dokonał analizy całokształtu materiału dowodowego, do czego był nie tylko uprawniony, ale wprost zobowiązany. Nie pominął przy tym najistotniejszego dowodu w postaci depozycji S. J.. Nie można zgodzić się z obrońcą, aby treść obciążających oskarżonego relacji wynikała wyłącznie z zemsty świadka za nierozliczenie się z zakupu samochodu, gdy chodziło o transakcje narkotykowe.

m/ Depozycje świadka S. J. (1) jako dość szczegółowe, naturalne i logiczne słusznie uznano za wiarygodne. Nie umniejsza wartości jego depozycji prowadzenie przestępczego procederu, chęć skorzystania z dobrodziejstwa nadzwyczajnego złagodzenia kary w trybie art. 60 kk ani prawomocne skazanie, skoro szeroko opisywał on własną przestępczą działalność i nie minimalizował swojej odpowiedzialności. Nie oznacza to bezpodstawnego obciążania oskarżonych ani jedynie domysłów i wniosków świadka. Wbrew sugestii obrońcy M. G., uzasadnienie Sądu I instancji nie świadczy, aby zastosował on tzw. formalną teorię dowodową. Niewątpliwie relacje świadka przedstawione na

rozprawie generalnie są mniej dokładne i przekonujące niż wyjaśnienia składne po zatrzymaniu i podjęciu współpracy z organami ścigania, ponieważ w Sądzie był przesłuchiwany później tj. od 9.10.2018 r. i nie pamiętał już niektórych szczegółów, co nie uniemożliwiło poczynienia ustaleń. Jednakże S. J. potwierdził odczytywane protokoły. Ponadto pewne odmienności w depozycjach są naturalne i wynikają z upływu czasu, wielości i dynamiki zdarzeń oraz zadawanych pytań przez strony. Nie ukrywał on nieporozumień z A. U. – który podejrzewał go o zabranie 2 kg marihuany z garażu, co nie uniemożliwiło mu dalszego prowadzenia przestępczego procederu. Przyznał, że K. S. był mu winny za transakcje narkotykowe około 2500 euro / k.5662/ i wychodząc z sali w odpowiedzi na słowa oskarżonego zwrócił się do niego, że „trzeba się było rozliczyć” /k. 5663-65/. Nie wskazuje to na bezpodstawne pomawianie oskarżonych o czyny, których nie popełnili, a tylko tłumaczy motywy współpracy z organami ścigania. S. J. szeroko opisał udział oskarżonych w przypisanych im czynach oraz ich świadomość odnośnie popełnianych przestępstw. Zauważyć trzeba, że Sąd Okręgowy miał wiedzę o sytuacji świadka oraz szczegółowo oceniał jego wypowiedzi, które w zakresie przypisanych czynów / z zastrzeżeniami jak wyżej/ były wystarczająco spójne, logiczne i znajdowały częściowe potwierdzenie w innych dowodach. Ponadto nie jest bez znaczenia, że Sąd orzekający bezpośrednio zetknął się ze świadkiem na rozprawie i miał okazję obserwować jego zachowanie. Taki kontakt ułatwia wartościowanie depozycji świadka /

nieskuteczne zarzuty obrońców M. G., częściowo D. K., A. N., częściowo M. R., K. S./.

n/ W szczególności S. J. logicznie i wiarygodnie wskazał na udział i rolę osk. **M. G.** co do czynu z pkt 1 – tj. przemyt 6 kg marihuany z Hiszpanii /k.126-127/. Opisał zakup przez oskarżonego 2 razy po 100 g marihuany – czyny z pkt 2 i 3 /k.225/. Uzasadnia to przyjęcie kwalifikacji czynu z pkt 1 wyroku z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, a co do czynów z pkt 2 i 3 wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

o/ Odnośnie **D. K. (1)** i czynu z pkt 7 S. J. podał, że przemyt 5000 tabletek ekstazy i 1 kg (...) odbył się w dniach 8-9 /k.49/ lub 10-11.04.2016 r. /k.47/ a narkotyki te przewieźli nieznani kierowcy L. albo U., natomiast oskarżony odwiózł 600 g (...) do Holandii / przesłuchanie 24.11.2016 r. k. 44/. Opisał nadto wykonane z udziałem D. K.: przemyt z Holandii 10.000 tabletek ekstazy i 15 kg marihuany / k. 48-49/ plus 1000 sztuk tabletek ekstazy /k. 187-188/ i przemyt 1 kg marihuany /k. 193-194/. Następnie J. częściowo odmiennie przekazał o 3 przemytach z Holandii: 10 kg marihuany i 20.000 tabletek ekstazy, a potem przemycie 10 kg marihuany i 1 kg (...) oraz kolejnym przemycie 10 kg marihuany / protokół z 26.01.2017 r. k. 157/. Ostatecznie świadek 14.09.2017 r. sprecyzował, że D. K. brał udział w 4 przemytach z Holandii do Polski – tj. 5000 tabletek ekstazy i 1 kg (...) 10-11.04.2016 r.; 10 kg plus 5 kg marihuany; 11.000 tabletek ekstazy i 15 kg marihuany; 1 kg marihuany / k. 568/. Oskarżony otrzymywał za przewóz narkotyków wynagrodzenie

– po 5-6.000 zł i raz 10.000 zł /k. 5594, 5667/. Uzasadnia to przyjęcie kwalifikacji czynu z pkt 7 wyroku z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

Powyższe niezbitcie wskazuje na rolę D. K. jako kierowcy w przemyśle narkotyków. Dowodzi to udziału D. K. w przedstawionych 3 przemytach z Holandii po kwietniu 2016 r. oraz zwrotnego przewiezienia przez niego z Polski do Holandii 600 g (...). Natomiast istotne zastrzeżenia wiążą się z pierwszym zarzuconym przemytem 5000 tabletek ekstazy i 1 kg (...) skoro od początku świadek konsekwentnie wskazywał na okres 8-9 lub 10-11.04.2016 r. i potwierdził to w trakcie rozprawy, nadto opisał przewiezienie tych narkotyków przez nieznaną kierowców, a równocześnie nie pomijał roli D. K. w przestępczym procederze, to przemawia to przeciwko przyjęciu co do tego przemytu innego okresu 1-5.04 lub 17-21.2016 r. oraz dokonaniu tego przez oskarżonego. Wykazano, że D. K. pozostawał w podróży służbowej do dnia 5.04.2016 r. a potem w dniach 15-22.04.2016 r. /k.6047, 6049, 6162-64/, co przyjął już Sąd Okręgowy. Brak jest zaś innych dowodów pozwalających rozstrzygnąć tę kwestię, czyli pozostają nieusunięte wątpliwości w myśl art. 5 § 2 kpk, które należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego i w rezultacie wyeliminować przemyt narkotyków z kwietnia 2016 r. / częściowo zasadny zarzut pkt 1 obrońcy D. K./.

p/ S. J. przekonująco przedstawił rolę osk. **A. N. (1)** co do czynów z pkt 9 i 10 tj. przemytu z Hiszpanii do Polski samochodem F. (...) kg marihuany w 2015 r. a potem 5 kg

marihuany i 81 g haszyszu w dniach 14-18.10.2016 r. /k. 43-44, 92-93, 128/. Natomiast ustalenia Sądu Okręgowego /str. 13 uzasadnienia wyroku/ dotyczą przewozu 81 g haszyszu i taką mniejszą ilość należy przyjąć, gdyż apelację wniesiono jedynie na korzyść oskarżonego /zakaz reformationis in peius z art. 434 kpk/. Uzasadnia to przyjęcie kwalifikacji czynów z pkt 9 i 10 wyroku z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

r/ S. J. jasno podał, że osk. **M. R. (1)** dopuścił się czynów z pkt 13 i 14. Wbrew twierdzeniu obrońcy, Sąd I instancji opisał także udział oskarżonego w przemyśle 2 kg kokainy /str. 15 uzasadnienia wyroku/. Świadek jednoznacznie wskazał, że M. R. i J. G. (1) byli współnikami w procederze narkotykowym, czyli w pełni współdziałali co do obrotu narkotykami – zakupu 6 kg marihuany i sprzedaży 3 x po 200 g kokainy, jak też przemytu 2 kg kokainy a nadto doszło do wytwarzania amfetaminy /k. 60, 109-110, 116-117, 284-285, 568, 5599, 5603, 5679/. Nie przeczy temu a wręcz potwierdza współdziałanie sytuacja, że świadek rozliczał się fizycznie z J. G., kiedy przyjeżdżali, a zawsze byli we dwóch. Przyjąć należy, że sprawcy – M. R. i J. G. - działali wspólnie i w porozumieniu w ramach uzgodnionego podziału ról. Uzasadnia to przyjęcie kwalifikacji czynu z pkt 13 wyroku z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk, a co do czynu z pkt 14 wyroku z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odnosnie czynu z pkt 15 początkowo świadek wskazał na produkcję 10 kg amfetaminy przez J. G.

przy współudziale oskarżonego w 2013-2014 r. /k.60/, a potem sensownie sprecyzował, że było to w październiku-listopadzie 2014 r. /k.568/. Niewątpliwie zaś chodziło o wytwarzanie amfetaminy w postaci stałej. Jednakże brak wykonywania przez oskarżonego M. R. bezpośrednich czynności co do wytwarzania tej amfetaminy nie wyklucza, ale także nie potwierdza jego udziału w produkcji – sam przyjazd z S. J. do J. G. w miejsce produkcji, wcześniejsza świadomość oskarżonego tego wytwarzania i brak jakiegokolwiek informacji, aby dotyczyło to tylko J. G. nie oznacza, że M. R. brał udział w w/w produkcji, gdyż jego rola mogła być inna i dotyczyć np. późniejszej dystrybucji narkotyków, co wykracza jednak poza zarzut z pkt 9, czyn z pkt 15 i ustalenia Sądu Okręgowego oraz uniemożliwia poczynienie nowych ustaleń niekorzystnych dla sprawcy /apelację wniesiono jedynie na korzyść oskarżonego i obowiązuje zakaz reformationis in peius z art. 434 kpk/. Brak jest innych dowodów pozwalających rozstrzygnąć tę kwestię, czyli pozostają nieusunięte wątpliwości w myśl art. 5 § 2 kpk, które należy tłumaczyć na korzyść oskarżonego i w rezultacie uniewinnić go od zarzutu wytwarzania amfetaminy z pkt 9 i 15 /częściowo zasadny zarzut pkt 1A obrońcy M. R./.

s/ S. J. szeroko przedstawił rolę osk. **K. S. (1)** co do czynów z pkt 19 i 20. Opisał czyn z pkt 19 – tj. zakup 4 x po 500 g amfetaminy /k. 273/. Podał informacje odnośnie czynu z pkt 20 – opisał przemyt 5000 tabletek ekstazy i 1 kg (...) /k. 44/; przemyt 10.000 tabletek ekstazy i 15 kg marihuany /k. 48-49/ plus 1000 sztuk tabletek ekstazy na zlecenie oskarżonego /k. 187-188/; przemyt

1 kg marihuany /k. 193-194/. Obrońca nie wykazał, aby doszło do zawyżenia ilości czy wartości tych narkotyków. Oskarżony był pośrednikiem i otrzymywał po 100 euro za 1 kg od zakupionych od innych osób narkotyków i nieustalone kwoty za tabletki (...) / k. 5595, 5600-5601/, a maksymalnie 300 euro za 1 kg /k. 516/. Dochód otrzymywany przez oskarżonego nie był niewielki, skoro za przemyt 15 kg narkotyków miał otrzymać wartość 1500 euro. Stanowiło to stałe źródło dochodu w okresie kwiecień-wrzesień 2016 r., przy czym taki stały dochód nie musi być wyłączny, regularny ani znaczny – nie wyklucza go legalne zatrudnienie i inne główne dochody uzyskiwane w Holandii. Niewątpliwie zachowanie oskarżonego przekroczyło ramy pomocnictwa, gdyż część narkotyków przemycono na jego własne zlecenie dla jego odbiorcy. Uzasadnia to przyjęcie kwalifikacji czynu z pkt 7 wyroku z art. 55 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

t/ Sąd Okręgowy prawidłowo odniósł się do zeznań świadków A. K., A. U. (1), D. O., J. G. (1), M. B. i M. S. (2). Był w pełni uprawniony do negatywnej oceny ich wiarygodności, gdyż ich relacje nie są obiektywne ani przekonujące oraz mają na celu odciążenie oskarżonych. A. K. jest bratem D. K., sam pozostaje pod zarzutami popełnienia wielu przestępstw, przyznaje się jedynie do posiadania amunicji i przemytu z 18.10.2016 r., kiedy został ujęty i wykazuje oczywiste negatywne nastawienie do S. J.. Natomiast A. K. przyznał, że D. K. posługiwał się jego kartą do prowadzenia pojazdów ciężarowych – czyli zarejestrowane

dane wskazywały na przejazd A. K.. Wskazywanie przez A. U. dopiero 25.09.2017 r. na S. J. jako sprawcę włamania do garażu w 2015 r. jest wyłącznie instrumentalne, skoro ma być oparte na śladach butów, a świadek w ogóle nie zgłaszał zdarzenia na Policję i nie skontaktował się z S. J., zaś jest przez niego obciążany. Podobnie D. O., J. G. (1), M. B. i M. S. (2) stoją pod zarzutami popełnienia wielu przestępstw, mówi o nich S. J. i nie chcieli obciążać oskarżonych.

u/ Sąd Okręgowy był uprawniony do oddalenia na mocy art. 170 § 1 pkt 4 kpk na rozprawie 10.02.2021 r. wniosku o przesłuchanie S. K. (1), gdyż został on zwolniony z aresztu w Holandii, ukrył się i nie było znane miejsce jego pobytu /k. 6611/.

Lp.	Zarzut	
2/	<p>I/ Obrońcy M. G. błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na bezzasadnym uznaniu, iż M. G. jest sprawcą przypisanych mu czynów, mimo poważnych w tym zakresie wątpliwości.</p> <p>II/ Obrońcy A. N. (1) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia tj. ustalenia, że A. N. popełnił czyny przypisane w pkt 9 /uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu 5 kg marihuany/ i pkt 10 /uczestniczył w wewnątrzspółnotowym nabyciu 5 kg marihuany i 81,85 g haszyszu/, skoro depozycje S. J. (1) wykazują liczne rozbieżności i nie sposób ustalić, że oskarżony miał wiedzę o rzeczywistym celu podróży S. J. i A. K..</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadny co do M. R.</p> <p>x niezasadne co do M. G., A. N. i K. S.</p>

	<p>III/ obrońcy M. R. (1) pkt 2 błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na ustaleniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanych czynów w sytuacji, gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.</p> <p>IV/ obrońcy K. S. (1) pkt 2 błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegającego na przypisaniu oskarżonemu popełnienia czynów z pkt 19 i 20 wyroku, w sytuacji gdy nawet w świetle zeznań S. J. – oskarżony pełniąc rolę pomocniczą nie miał wiedzy o wielkości i wartości przedmiotów transakcji.</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>a/ Zarzuty dotyczące błędnych ustaleń w sprawie poprzez przypisanie oskarżonym popełnienia przestępstw są błędnie sformułowane, gdyż w rzeczywistości chodzi tu o zarzuty wadliwej oceny dowodów tj. naruszenia przepisów postępowania, które są pierwotne w stosunku do zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych. Wobec tego odesłać należy do rozważań w pkt 1 dotyczących obrazu przepisów postępowania.</p> <p>b/ Powtórzyć można, że stosownie do przeprowadzonej analizy dowodów nie podważono ustaleń Sądu Okręgowego co do popełnienia przez M. G., A. N., M. R. i K. S. przypisanych im czynów, za wyjątkiem produkcji amfetaminy przez M. R. z pkt 15 i z zastrzeżeniem</p>		

nieuzyskiwania dochodu przez K. S. przy zakupie narkotyków w pkt 19.		
Lp.	Zarzut	
3/	<p>I/ Obrońcy M. R. (1) rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu.</p> <p>II/ Obrońcy K. S. (1) rażącej surowości kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzonych oskarżonemu oraz kar łącznych, wyrażającej się w pominięciu, iż w przypisanym okresie przestępczego działania w pkt 19 wyroku był on osobą młodocianą, a w kolejnym – opisanym w pkt 20 wyroku – człowiekiem prowadzącym ustabilizowany tryb życia, a ponadto nieuwzględnieniu w stopniu należytych okoliczności łagodzących tj. pozytywnych warunków i właściwości osobistych oskarżonego, dobrych opinii środowiskowych, faktu wykonywania od wielu lat stałej pracy, stanowiącej źródło utrzymania założonej przed 5 laty rodziny /partnerka i małe dziecko/, pominięciu, że przypisane działanie trwało przez krótkie okresy czasu i sprowadzało się do incydentalnych zachowań, a uzyskania korzyść majątkowa była niewielka, wręcz symboliczna w porównaniu z korzyściami majątkowymi odniesionymi przez inne osoby, zwłaszcza S. J..</p>	<p># zasadny</p> <p>x częściowo zasadne co do M. R. i K. S.</p> <p># niezasadny</p>
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
a/ Stosownie do brzmienia art. 438 pkt 4 kpk Sąd odwoławczy zmienia		

lub uchyla orzeczenie w zakresie kary tylko w przypadku stwierdzenia jej rażącej niewspółmierności. Rażąca niewspółmierność zachodzi wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności mających wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że powstałaby znaczna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, którą należałoby orzec w następstwie prawidłowego zastosowania dyrektyw wymiaru kary. Nie każda różnica w zakresie oceny wymiaru kary uzasadnia zarzut rażącej niewspółmierności kary, przewidziany w art. 438 pkt 4 k.p.k., ale tylko taka, która ma charakter zasadniczy, a więc jest niewspółmierna w stopniu nie dającym się zaakceptować /tak np. wyrok Sądu Najwyższego z 16.02.2009 r. II KK 132/05, LEX nr 725034/. Nie chodzi tu o wszelkie możliwe różnice co do wymiaru kary, lecz wyłącznie o tak istotne, że powodowałyby uznanie orzeczonej kary za niesprawiedliwą.

b/ Apelacja obrońcy M. R. nie zawiera żadnych argumentów, które prowadziłyby do zakwestionowania stanowiska Sądu Okręgowego odnośnie wymiaru orzeczonych kar: 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 250 stawek grzywny po 100 zł za czyn z pkt 13, 3 lat pozbawienia wolności i 250 stawek grzywny po 100 zł za czyn z pkt 14. Natomiast uniewinnienie od czynu z pkt 15 nakazywało orzec na nowo o ukształtowaniu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny. Powyższe kary jednostkowe są adekwatne do dużego stopnia szkodliwości społecznej czynów i winy sprawcy, jak też ilości i rodzaju narkotyków. Odnośnie kary łącznej pozbawienia wolności w zaskarżonym wyroku słusznie

przyjęto typową zasadę asperacji, a co do kary łącznej grzywny zastosowano najkorzystniejszą dla oskarżonego zasadę absorpcji – uwzględniając rozpiętość czasową czynów i ich związek przedmiotowo-podmiotowy. Wobec tego wymierzono oskarżonemu nowe kary łączne 4 lat pozbawienia wolności i 250 stawek grzywny po 100 zł na podstawie tych samych zasad. Przy czym popełnienie więcej niż 1 umyślnego i jednorazowego czynu świadczy o skali przestępczej działalności i nie oznacza potrzeby orzeczenia kar w jeszcze niższym wymiarze.

c/ Podobnie apelacja obrońcy K. S. nie przedstawiła okoliczności nakazujących zmianę rozstrzygnięć co do wysokości wymierzonych niezbyt wysokich kar roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności i 200 stawek grzywny po 100 zł za czyn z pkt 19, jak też 250 stawek grzywny po 100 zł za czyn z pkt 20. Natomiast celowe okazało się złagodzenie kary 6 lat pozbawienia wolności do 5 lat za czyn z pkt 20, a w rezultacie obniżenie kary łącznej do 5 lat pozbawienia wolności i pozostawienie kary łącznej 250 stawek grzywny po 100 zł. Kary te są odpowiednie do dużej szkodliwości społecznej czynów, rodzaju i ilości narkotyków, dużej winy sprawcy i osiągniętych korzyści. Przy czym kary łączne orzeczono na zasadzie absorpcji kar tzn. w sposób najkorzystniejszy dla sprawcy, mimo rozpiętości czasowej i odmienności przypisanych przestępstw. Sąd wskazał w uzasadnieniu wyroku dane, które wziął pod uwagę. Liczne pozytywne informacje i opinie o oskarżonym nie budzą wątpliwości i świadczą o jego aktualnym prawidłowym funkcjonowaniu w społeczeństwie /dokumentacja i

pisma k. 6824, 6828-29, 6832-3, 6836, 6856, 7005-7030/, ale nie powoduje to konieczności dalszego obniżenia sankcji karnej. Oskarżony miał wykonywać pracę zarobkową już wcześniej, co nie powstrzymało go od popełnienia czynu z pkt 20. Upływ czasu, obecne właściwe zachowanie, założenie rodziny i utrzymywanie jej nie niweczy potrzeby właściwej represji karnej za przedmiotowe przestępstwa. Przy tym nie chodzi tu o „podrzedną rolę” oskarżonego, gdyż jego udział był istotny i warunkował zaistnienie czynów zabronionych. Uzyskiwał także stałe dochody z przestępstwa w okresie kwiecień-wrzesień 2016 r., których nie można określić jako symbolicznych. Wymiar kar odpowiada także dyrektywie społecznego oddziaływania kary. Skarżący nie wykazał innych okoliczności, które należałoby dodatkowo uwzględnić przy wymiarze kar.

d/ Reasumując, wymierzone M. R. i K. S. w w/w postaci kary nie są nadmiernie surowe i ich ukształtowanie czyni zadość potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej oraz odpowiada dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Całokształt okoliczności sprawy przekonuje, że takie kary są właściwe i celowe, a w konsekwencji sprawiedliwe. Słusznie orzeczono także o nawiązkach na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii a ich rozmiar nie jest rażąco wysoki - jest proporcjonalny do możliwego uszczerbku dla zdrowia publicznego w razie zażycia tych narkotyków przez konsumentów oraz odpowiada możliwościom zarobkowym oskarżonych, którzy pozostają na wolności.

e/ Dodatkowo nadmienić należy, że apelacja obrońcy M. G. także nie świadczy o konieczności zmiany rozstrzygnięć co do wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny /za 1 czyn - 3 lata i 200 stawek po 100 zł, za 2 i 3 czyny po 2 lata i po 20 stawek po 100 zł/ oraz kar łącznych 4 lat pozbawienia wolności i 200 stawek grzywny po 100 zł. Kary te są sprawiedliwe i nie są zbyt surowe oraz odpowiadają potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej, a nadto dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Zauważyć trzeba, że odnośnie kary łącznej pozbawienia wolności słusznie przyjęto typową zasadę asperacji, a co do kary łącznej grzywny zastosowano najkorzystniejszą dla sprawcy zasadę absorpcji – uwzględniając rozpiętość czasową czynów i ich związek przedmiotowo-podmiotowy, przy czym popełnienie 3 umyślnych przestępstw świadczy o przestępczej determinacji i nie oznacza potrzeby orzeczenia kar w jeszcze niższym wymiarze. Prawdłowo orzeczono także o nawiązkach na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii a ich rozmiar nie jest rażąco wysoki.

f/ Ponadto apelacja obrońcy A. N. nie przemawia za potrzebą złagodzenia orzeczonych kar za czyny z pkt 9-10 wyroku po 4 lata pozbawienia wolności i po 200 stawek grzywny po 100 zł oraz kar łącznych 5 lat pozbawienia wolności i 250 stawek grzywny po 100 zł. Kary te są odpowiednie do rodzaju i społecznej szkodliwości czynów oraz stopnia winy sprawcy. Przy tym oskarżony był wielokrotnie karany / k.6514-15, k. 6999-7003/, a nie jest osobą niekaraną, jak twierdzi obrońca. Ustabilizowany tryb życia

i opieka nad rodzicami nie niweczy niezbędności właściwego ukarania. Prawidłowo zastosowano zasadę asperacji kar przy wymierzaniu kar łącznych. Zatem kary te są sprawiedliwe a nie zbyt surowe oraz odpowiadają potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej, a nadto dyrektywom zamieszczonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Słusznie orzeczono także o nawiązkach na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii a ich rozmiar nie jest rażąco wysoki.

g/ Zmiana opisu czynu świadczy o celowości złagodzenia kary 6 lat pozbawienia wolności wymierzonej D. K. do wysokości 5 lat i pozostawienia kary 250 stawek grzywny po 100 zł. Kary w takich rozmiarach są adekwatne do rodzaju i dużej społecznej szkodliwości czynu, ilości i rodzajów narkotyków oraz stopnia winy sprawcy. Ponadto odpowiadają potrzebom prewencji indywidualnej i generalnej, jak też dyrektywom określonym w art. 53 § 1 i 2 kk. Prawidłowo orzeczono także o nawiązce na cele zapobiegania i zwalczania narkomanii a jej rozmiar nie jest rażąco wysoki.

Wniosek

I/ Obrońca M. G. wniósł o:

1/ zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

2/ uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

II/Obrońca D. K. (1) wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego przestępstwa,

zasadny

x częściowo zasadne co do D. K., M. R. i K. S.

x niezasadne co do M. G., A. N.

2/ uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

III/Obrońca A. N. (1) wniosła o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych czynów,

2/ uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

IV/Obrońca M. R. (1) wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

2/ ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

V/Obrońca K. S. (1) wniósł o:

1/ zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów,

2/ względnie zmianę opisów czynów przypisanych w pkt 19 i 20 wyroku poprzez co najmniej wyeliminowanie sformułowania, iż oskarżony uczynił ze swego zachowania stale źródło dochodu, zmiarkowanie ilości środków odurzających, w obrocie którymi miał uczestniczyć, a w konsekwencji znaczne złagodzenie wymierzonych kar jednostkowych i łącznych pozbawienia wolności i grzywny, jak również znaczące obniżenie wymiaru nawiązki,

3/ ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>a/ Wnioski obrońców o uniewinnienie oskarżonych lub uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu - nie zasługiwały na uwzględnienie wobec przeprowadzonych wyżej w części 3 rozważań co do zarzutów apelacji, za wyjątkiem uniewinnienia M. R. od czynu z pkt 15.</p> <p>b/ Natomiast analiza zarzutów apelacyjnych i materiału dowodowego jak wyżej w części 3 nakazywała zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie 1 przemytu z udziałem D. K. i przyjęcie niezyskiwania dochodu przez K. S. przy zakupie narkotyków w pkt 19, a nadto częściowe obniżenie kar wymierzonych D. K. M. R. i K. S..</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>1/ Zmiana stanu prawnego od 8.06.2010 r.</p> <p>2/ Zmiana stanu prawnego od 24.06.2020 r.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>1/ Od 8.06.2010 r. podwyższono górną granicę kary grzywny.</p> <p>2/ Od 24.06.2020 r. podwyższono karę grożącą za czyn ciągly i</p>		

zaostrzono zasady wymiaru kary łącznej.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 W punkcie II utrzymano w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części w stosunku do oskarżonych M. G., D. K. (1), A. N. (1), M. R. (1) i K. S. (1) tj. w części niezmienionej w punkcie I.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Powody wskazano w części 3 tj. nieuwzględnienie w znacznej mierze apelacji obrońców.		
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany	
W punkcie I zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że : a/ w stosunku do oskarżonego M. G. w punktach 4 i 5 sentencji za podstawę prawną wymierzonych kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przyjęto art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;		
b/ w stosunku do oskarżonego D. K. (1) odnośnie czynu zarzucanego		

w punkcie 4 i przypisanego w punkcie 7 przyjęto, że oskarżony działał od czerwca do września 2016 r., wyeliminowano przyjęcie i przewiezienie do Polski w okresie od 1 do 21 kwietnia 2016 r. 5000 tabletek ekstazy i 1 kilograma (...), a nadto na mocy art. 4 § 1 k.k. przyjęto kwalifikację prawną czynu oraz podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz nawiązki w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r., jak też obniżono karę pozbawienia wolności do 5 lat;

c/ w stosunku do oskarżonego A. N.
(1):

- odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 6 i przypisanego w punkcie 10 przyjęto, że oskarżony działał w dniach 14-18 października 2016 r., a ilość haszyszu wynosiła 81 gram;

- w punktach 11 i 12 sentencji za podstawę prawną wymierzonych kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny przyjęto art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;

d/ w stosunku do oskarżonego M. R.
(1):

- uchylono rozstrzygnięcia z punktów 16 i 17 sentencji o wymierzeniu kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny,

- odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 7 i przypisanego w punkcie 13 przyjęto na mocy art. 4 § 1 k.k. kwalifikację prawną oraz podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz nawiązki w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r.,

- uniewinniono oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 9 i przypisanego w punkcie 15,

- na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączono orzeczone kary jednostkowe oraz wymierzono M. R. (1) kary łączne 4 lat pozbawienia wolności i 250 stawek dziennych grzywny po 100 złotych każda;

e/ w stosunku do oskarżonego K. S. (1):

- uchylono rozstrzygnięcie z punktu 21 sentencji o wymierzeniu kary łącznej pozbawienia wolności,

- odnośnie czynu zarzucanego w pkt 10 i przypisanego w pkt 19 z opisu czynu wyeliminowano sformułowanie „czyniąc sobie z tego stałe źródło dochodu”, z kwalifikacji prawnej wyeliminowano art. 65 § 1 k.k. oraz w art. 12 k.k. wyeliminowano § 1, a z podstawy prawnej wymierzonych kar wyeliminowano art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 2 k.k., jak też przyjęto na mocy art. 4 § 1 k.k. kwalifikację prawną oraz podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 7.06.2010 r.,

- odnośnie czynu zarzucanego w punkcie 11 i przypisanego w punkcie 20 przyjęto na mocy art. 4 § 1 k.k. kwalifikację prawną oraz podstawę prawną wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz nawiązki w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r., jak też obniżono karę pozbawienia wolności do 5 lat,

- na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.06.2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączono orzeczone kary jednostkowe oraz wymierzono K. S. (1) karę łączną 5 lat pozbawienia wolności;

- w punkcie 22 za podstawę prawną wymierzonej kary łącznej grzywny przyjęto art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.06.2010 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

Zwięźle o powodach zmiany

a/ Przyjęcie odnośnie M. G. podstawy prawnej wymiaru kar łącznych w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. – wypływa z zaostżenia od 24.06.2020 r. zasad wymiaru kary łącznej /zmieniony art. 86 § 1 kk stanowi, że karę łączną wymierza się powyżej najwyższej z kar jednostkowych/.

b/ Zmiana opisu czynu z pkt 7 i obniżenie kary pozbawienia wolności odnośnie D. K. - wynika z rozważań w części 3, natomiast przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu oraz podstawy prawnej wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz nawiązki w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. – wypływa z podwyższenia od 24.06.2020 r. kary za czyn ciągły /dodano art. 57b kk/.

c/ Przyjęcie odnośnie A. N., że w pkt 10 oskarżony działał w dniach 14-18 października 2016 r., a ilość haszyszu wynosiła 81 gram – wynika z ustaleń Sądu Okręgowego i rozważań w części 3; natomiast przyjęcie podstawy prawnej wymiaru kar łącznych w

brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. – wypływa z zaostżenia od 24.06.2020 r. zasad wymiaru kary łącznej /zmieniony art. 86 § 1 kk stanowi, że karę łączną wymierza się powyżej najwyższej z kar jednostkowych/.

d/ Odnośnie M. R.:

- uchylenie rozstrzygnięć z pkt 16 i 17 o wymierzeniu kar łącznych – wypływa z konieczności dokonania poniższych zmian;

- przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z pkt 13 oraz podstawy prawnej wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny oraz nawiązki w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. – wypływa z podwyższenia od 24.06.2020 r. kary za czyn ciągły / dodano art. 57b kk/;

- uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu zarzucanego w punkcie 9 i przypisanego w punkcie 15 – wynika z rozważań w części 3;

- wymierzenie nowych kar łącznych na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. – wypływa z konieczności ich orzeczenia, zaostżenia zasad wymiaru kary łącznej od dnia 24.06.2020 r. /zmieniony art. 86 § 1 kk stanowi, że karę łączną wymierza się powyżej najwyższej z kar jednostkowych/ oraz z rozważań w części 3.

e/ Odnośnie K. S.:

- uchylenie rozstrzygnięcia z pkt 21 o wymierzeniu kary łącznej – wypływa z konieczności dokonania poniższych zmian;

- zmiana opisu czynu z pkt 19 - wynika z tego, że zakup narkotyków

samoistnie nie powodował zysków, tylko koszty dla sprawcy, dochody przynosiła dopiero późniejsza sprzedaż narkotyków, w rezultacie niezbędne było wyeliminowanie art. 65 § 1 k.k. z kwalifikacji prawnej, a z podstawy prawnej wymierzonych kar wyeliminowanie art. 65 § 1 k.k. i art. 64 § 2 k.k.; natomiast przyjęcie kwalifikacji prawnej oraz podstawy prawnej wymierzonych kar pozbawienia wolności i grzywny w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 7.06.2010 r. oraz w art. 12 k.k. wyeliminowanie § 1 – wpływa z podwyższenia górnej granicy kary grzywny od dnia 8.06.2010 r.;

- przyjęcie kwalifikacji prawnej czynu z pkt 20 oraz podstawy prawnej wymierzonych kar i nawiązki w brzmieniu ustawy obowiązującym do dnia 23.06.2020 r. – wpływa z podwyższenia od 24.06.2020 r. kary za czyn ciągły /dodano art. 57b kk/, natomiast obniżenie kary pozbawienia wolności - wynika z rozważań w części 3,

- wymierzenie nowej kary łącznej pozbawienia wolności na mocy art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.06.2010 r. – wpływa z konieczności jej orzeczenia, zaostrzenia zasad wymiaru kary grzywny od dnia 8.06.2010 r. oraz z rozważań w części 3;

- przyjęcie w pkt 22 za podstawę prawną wymierzonej kary łącznej grzywny art. 85 k.k. oraz art. 86 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 7.06.2010 r. – wynika z zaostrzenia zasad wymiaru kary grzywny od dnia 8.06.2010 r.

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
Nie dotyczy		
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
Nie dotyczy		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

Nie dotyczy	
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
III.	Zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. i adw. A. B. kwoty po 1440 zł każda, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonym z urzędu w postępowaniu odwoławczym - oparciu o § 11 ust. 1 pkt 5 w zw. z § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, przy uwzględnieniu treści wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 20.12.2022 r. sygn. SK 78/21 oraz faktu, że określone w w/w przepisach kwoty zawierają już podatek vat a doliczanie go stawałoby obrońców z urzędu w korzystniejszej sytuacji od obrońców z wyboru.
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV-V.	<p>W pkt IV kosztami postępowania w części uniewinniającej obciążono Skarb Państwa – na mocy art. 632 pkt 2 kpk.</p> <p>W pkt V zasądzono na rzecz Skarbu Państwa od oskarżonych: od M. G. kwotę 4400 zł, od D. K. (1) kwotę 5400 zł, od A. N. (1) kwotę 5400 zł, od M. R. (1) kwotę 5400 zł i od K. S. (1) kwotę 5400 zł tytułem opłat oraz przypadające na nich wydatki Skarbu Państwa w części skazującej za postępowanie odwoławcze - w oparciu o treść art. 633 kpk, art. 634 kpk i art. 627 kpk.</p>

7. PODPIS

Przemysław Filipkowski

Dorota Radlińska Michał Bukiewicz

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. G.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 1-6 wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			

#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		

x	uchylenie	x	zmiana
---	-----------	---	--------

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. D. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 7-8 wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu		

	przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
x	uchylenie	x zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	3		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. A. N. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 9-12 wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
x	uchylenie	x zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
------------------------------------	--

Kolejny numer załącznika	4		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. M. R. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 13-18 wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany		

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
x	uchylenie	x
		zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	5

Podmiot wnoszący apelację	Obrońca osk. K. S. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Punkty 19-22 wyroku		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
x na korzyść # na niekorzyść	x w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej		

	orzeczenie odpowiada prawu		
x	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
x	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
x	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
x	uchylenie	x	zmiana